

[Ivar Hansen.]

ber sociale skel i befolkningen. Nu har vi efterhånden i mange år haft fuld beskæftigelse og endda næsten mangel på arbejdskraft, så jeg tror nok, man må sige, at hvis vi i dag har sociale skel — og det har vi vel nok på nogle områder — så har det nok først og fremmest andre årsager end de rent ansættelsesmæssige vilkår. Vi må meget nøje overveje — og jeg mener, det på forhånd er tvivlsomt — om en fuldt og helt ensartet ansættelseslovgivning overhovedet er ønskelig, og det må her også i høj grad bero på den indstilling, som arbejdsmarkedets parter har til disse ting; jeg mener i øvrigt, at det er et spørgsmål, der stadig væk i første række bør løses gennem aftaler på arbejdsmarkedet.

Vi ved, at sikkerhed i ansættelse er noget, de fleste prioriterer højt, og jeg mener derfor, at det, vi herfra i første række skal interessere os for, er at sikre en høj grad af, hvad jeg vil kalde for mobilitet mellem de forskellige arbejdssektorer både i den offentlige sektor og på det private arbejdsmarked.

Vi vil gerne være med til at stille det spørgsmål, om den offentlige sektor udover arbejdskraftbehovet for at løse de lovbestemte aktiviteter også øver ansættelsestiltrækning på grund af særlig gunstige ansættelsesvilkår. Det gælder også den lønpolitik, som den offentlige sektor fører, og forskellige andre ting, men det er nok et spørgsmål, der bør ses i forskellige andre sammenhænge end de her nævnte.

Jeg vil gerne sige til slut, at vi forventer en klargøring fra forslagsstillerens side under det udvalgsarbejde, der nu kommer i gang i arbejdsmarkedsudvalget, men vi vil altså på forhånd rejse tvivl om, hvorvidt det i virkeligheden er ønskeligt med en ensartet ansættelseslovgivning for alle lønmodtagergrupper.

Erik Hansen (RV):

Man kan vist uden overdivelse sige, at det er en lille tekst i forslaget med et vældigt omfang af virkning, om man fik det gennemført. De 3½ linje over 2 spalter dækker et kolossalt antal menneskers hverdag, og de tryghedsbestemmelser, som kommer ind under det, der står i bemærkningerne om ansættelse, ferie, sygdom, graviditet, aftjening af værnepligt, opsigelse

osv., er jo i virkeligheden et så kæmpestort og kompliceret område, at man må formode, at forslagsstilleren enten med nogen betænkelighed har givet sig i kast med det eller måske kun har kendt en begrænset del af det, han gik i gang med.

En anden ting, som også skal tages med her, er, at stort set alle disse bestemmelser, i hvert fald de som angår de egentlige tryghedsbestemmelser, i lovgivningen er det minimale. En lang række lønmodtagergrupper har foruden disse minimale tryghedsbestemmelser betydelig bedre aftaler truffet mellem organisationen og arbejdsgiverne, og det drejer sig vel i første række om de aftaler, som er truffet mellem på den ene side den offentlige sektor som arbejdsgiver og på den anden side de organer, som varetager de offentligt ansattes interesser.

Men når det er sagt om det minimale og om det, som er føjet til og bygget til i form af særlige aftaler, skal også siges, at hvis forslagsstilleren har haft i tankerne at søge at gøre vilkårene og trygheden for de grupper bedre, som har de svageste organisationer som talsmænd, så vil jeg næsten sige, at der kan være et langt stykke hen ad vejen, hvor vi kan slå følge.

Må jeg så sige, at når man igennem årene her i tinget har været med til at gennemføre tjenestemandslvgivning, funktionærlovgivning og en lang række love på det arbejdsmarkedspolitiske område, så er det lidt dristigt ligesom med et pennestrøg at fjerne alle disse virkelige betydningsfulde goder og tryghedsbestemmelser.

Men en anden ting er jo, at vel er der også en interesse hos lønmodtagerne på arbejdsmarkedet i at få fjernet en del af forskellighederne, men jeg vil også gerne straks føje til, at jeg tror, der er en oplagt interesse hos nogle lønmodtagere i at have anderledes ansættelsesforhold end dem, som gælder for flertallet. Man skal ikke tro, at hvis man forsøger at uniformere vor lønmodtagerlovgivning, så gavner og glæder man alle kredse inden for lønmodtagerne. Så dette forslag om ligesom med en fast hånd at gøre den ensartet, tror jeg ikke er noget, som just påkalder særlig velvilje fra alle steder.

Der er i øvrigt i hele udviklingen i vort samfund på arbejdsmarkedet en betydelig tendens til, at flere og flere går over til det, man kalder funktionærstatus. Det er vel en